

Arrest

nr. 77 454 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Zij legt een verklaring van samenwoning met de heer H.T. voor.

Op 16 september 2011 legt verzoekster een verklaring voor waarin met onderlinge toestemming de wettelijke samenwoning wordt beëindigd.

Op 5 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 december 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.06.2011 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.12.1989

Geboorteplaats: SELOUANE

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter verwijzend naar Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming is stopgezet op 16.09.2011 te Antwerpen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De DVZ bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire en al even summiere motivering, waarbij simpelweg wordt geopperd dat de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming werd stopgezet op 16.09.2011.

Dit is volstrekt onjuist. De relatie tussen verzoekster en haar partner is eind 2010-begin 2011 wel tijdelijk (zegge +/- drie maanden) verbroken geweest ingevolge relatieproblemen doch in april 2011 hebben betrokkenen zich verzoend; hebben zij hun hechte en duurzame levensgemeenschap terug opgenomen én bovenal wonen zij terug samen in volle harmonie.

Verzoekster brengt daarvan de nodige bewijzen voor, waaruit duidelijk blijkt dat gerekwestreerde kennelijk één en ander niet ten volle heeft onderzocht en waardoor haar motivering niet naar behoren wordt geformuleerd.

Uiteraard strookt dergelijke handelwijze niet met de motiveringsplicht van gerekwestreerde.

Bovendien staat het vast dat verzoekster wel degelijk méér twee jaar legaal verblijf heeft gehouden in het Rijk - iets waarmee gerekwestreerde al evenmin rekening heeft gehouden én een gegeven dat toch aanleiding zou moeten geven tot het kunnen bekomen van een definitieve verblijfstitel.

Tenslotte beroept verzoekster zich ten overvloede op de bescherming van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, dat wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Het behelst een onvervreemdbaar mensenrecht dat van een dermate internationaalrechtelijk afdwingbare orde is dat de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing zou kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land ...

Deze belangenafweging is ook al nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

De ingeroepen motivering is van een lagere rechtsorde dan de hogervernoemde mensenrechten zodat die rechtsgrond de schending van die internationaalrechtelijke regels niet vermag te verschonen.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden."

2.2 Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 juni 2011 een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een burger van de Unie heeft ingediend als partner in een duurzame relatie overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Op 14 juni 2011 heeft verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Op 16 september 2011 heeft verzoekster evenwel een verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning in onderling akkoord ondertekend. Hierdoor voldoet verzoekster niet langer aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden nu de verblijfsaanvraag werd ingediend op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40ter en artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan worden ingezien dat verweerder diende rekening te houden met het feit dat "*verzoekster wel degelijk méér dan twee jaar legaal verblijf heeft gehouden in het Rijk*". Verzoekster heeft haar verblijfsaanvraag ingediend als partner in een duurzame relatie en niet in functie van een langdurig verblijf in het Rijk.

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de verklaring van 16 september 2011 waarin verzoekster met onderlinge toestemming de wettelijke samenwoning heeft stopgezet, vindt deze vaststelling steun in de stukken van het administratief dossier en kan door verzoekster niet dienstig worden ontkend. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster het volgende betoogt: "*De relatie tussen verzoekster en haar partner is eind 2010-begin 2011 wel tijdelijk (zeggen +/- drie maanden) verbroken geweest ingevolge relatieproblemen doch in april 2011 hebben betrokkenen zich verzoend; hebben zij hun hechte en duurzame levensgemeenschap terug opgenomen én bovenal wonen zij terug samen in volle harmonie*", doet zij geen afbreuk aan de door de verweerder correct vastgestelde verklaring afgelegd door verzoekster op 16 september 2011 waarbij zij de wettelijke samenwoning met haar partner verklaart te beëindigen. Uit deze verklaring van 16 september 2011 kan geen duurzame relatie worden afgeleid. Het feit dat verzoekster zich in april 2011 met haar partner heeft verzoend, doet geen afbreuk aan de op latere datum afgelegde verklaring waarin de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming wordt beëindigd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een Belgische onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster deze voorwaarden niet vervult.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster zich te beroepen op haar voorgehouden relatie met een Belgische man, moet worden geduid dat zelfs in de veronderstelling dat deze relatie valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, geen inmenging in het privé- of gezinsleven kan vastgesteld worden. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt en er blijkt niet dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten om haar tot een verblijf in het Rijk toe te laten aangezien geen gegeven voorhanden is waaruit blijkt dat zij deze relatie niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst of elders. Te meer nu haar partner van Belgische nationaliteit tevens van Marokkaanse afkomst is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN